

кописъ съ, комахай сичкы-тѣ, отъ духовно съдъ съдържаніе, и събраны въ едно не отъ Славенинъ ((ръ (разбира-са, Старобългаринъ), но преведены отъ гоот (готови) гръцкый сборникъ; — защото между рѣкописи-тѣи-тѣ и Коаленова-та библиотека, що е описана отъ Моон Монфокона (1655 † 1741), има сѣщи такъвзи сборникъ гръцкый съ немного разлика. Тѣзи разлика дооказва че, този Сборникъ ималъ разны списъцы, и че е пре водъ-тѣ е направенъ не отъ този списъкъ (на ХХ на Х-ы в.), който изъ Аѳонска-та лавра св. Аѳанасія не е пре минѣлъ въ Коаленова-та библиотека.

А колкото до языка на тѣзи рѣкописъ, пооположи телно може да са-каже, че вліяніе-то на языкъ-языка и родныя писецъ (що былъ Русинъ) доста заабѣзабѣлъ жително е въ фонетика-та а не въ устройствовство-то Носовы-тѣ звукове ако и постоянно са-срѣщаатъ в рѣкописъ-та, но повечто неправилно сѣ положжежеже види-са, діяконъ Іоаннъ, като Русинъ що былъ, и знаелъ да ги различава отъ просты-тѣ гласны: і: ѣ: то пише мжростнѣ и мждростію (тв. пад). рекоууукоууу слѣшашть: има примѣры на руско-то пълноглаголасіе и на омекотяване-то — д въ ж вм. жд: полонѣ, гспѣ, полонникъ, золоба, серебра, серебрянымъ, поросатъ, — прѣже роженнѣ ихъ, дажъ, не тжъ, не ждъ, въ ѣ (къ оде жакъ овбуажъ. Отъ тукъ става явно, какъ са-за-за-запо ченѣлъ йоще отъ тогази да са-прерабоща староофаробългарскый-тѣ языкъ по свойства-та-на рускыя.

XIII. При сичкы-тѣ поменѣты старобългараргарскы паметници, който днесъ са-находятъ се въ чужъ чужъ